

Πίστεις αναβάσει

Η προέκταση του μυστηρίου του

Χριστού στη ζωή της Εκκλησίας συνεπάγεται όχι μόνο την πρόσληψη των εθνών στην πραγματικότητά της

με σεβασμό και αποδοχή της πολιτιστικής τους ταυτότητας, αλλά και την υπέρβασή τους στη λειτουργία του ενιαίου εκκλησιαστικού σώματος της οικουμένης.

Χριστάκης Ευσταθίου, Θεολόγος.

«Αμήν λέγω υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τοςάυτην πίστιν εύρον»

Βαθύτερα μηνύματα πνευματικής ζωής απορρέουν μέσα από τη συζήτηση του Χριστού με τον εκατόνταρχο. Στη βαθύτερη διάστασή τους καλείται ο άνθρωπος να εντρυφήσει προκειμένου να αναδειχθεί σε ύπαρξη με βαθύτερο περιεχόμενο. Ειδικότερα, κρίνεται ως υποδειγματική η συναίσθηση της αναξιότητας που εκφράζει η ομολογία του ρωμαίου αξιωματικού: «Κύριε, δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου». Βέβαια, αυτή ακριβώς η συναίσθηση δεν είναι άσχετη με την πίστη που εκδηλώνει όταν λέει με νόημα στον Κύριο:

«Πες μόνο ένα λόγο και θα γίνει καλά ο δούλος μου».

Φαίνεται ξεκάθαρα ότι το ταπεινό φρόνημα ήταν οδηγός ζωής για τον εκατόνταρχο και αυτό παρά την υψηλή κοινωνική θέση που απολάμβανε. Αυτό, λοιπόν, το φρόνημα κατέστησε ικανό τον εκατόνταρχο να διακρίνει τη θεότητα του Κυρίου και να αφήσει τον εαυτό του να εισέλθει στο χώρο της σώζουσας

θαυματουργίας του.

Από μια άλλη θέαση των πραγμάτων φαίνεται εντονότατο το άνοιγμα του μηνύματος της σωτηρίας σε όλους τους ανθρώπους, σε όποιο χώρο κι αν αυτοί βρίσκονται και όποια θέση κατέχουν. Αναδεικνύεται σ' αυτή την προοπτική η οικουμενικότητα της εν Χριστώ ελπίδας και ζωής. Το ότι ο εκατόνταρχος δεν ήταν Ιουδαίος, καθόλου δεν τον εμπόδισε ν' ανοίξει τις διόδους της καρδιάς του για να φιλοξενήσει σ' ένα κατάλυμα της τον Σωτήρα Χριστό.

Ο εκατόνταρχος, σύμφωνα με την ευαγγελική διήγηση, ομολογεί την πίστη του στον Χριστό πριν ακόμα ο Κύριος θεραπεύσει το άρρωστο παιδί του. Το γεγονός έδωσε αφορμή στον Κύριο να επαινέσει δημοσίως την πίστη του και να την προβάλλει ως υπόδειγμα για όλους: «Σας διαβεβαιώνω πως τόση πίστη ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δεν βρήκα. Και σας λέω πως θα έλθουν πολλοί από ανατολή και δύση και θα καθίσουν μαζί με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ στο τραπέζι της Βασιλείας των Ουρανών, ενώ οι κληρονόμοι της Βασιλείας θα πεταχτούν έξω στο σκοτάδι...».

Ο μεγάλος πειρασμός

Είναι θλιβερή η διαπίστωση ότι πολλές φορές εμείς οι άνθρωποι προσπαθούμε να θεωρούμε τον εαυτό μας μεγάλο και ανώτερο από τους άλλους. Διακατεχόμαστε από έπαρση και εγωισμό. Ζούμε σε φάσεις ψευδαισθήσεων και σ' αυτές τις συχνότητες απορρίπτουμε ως κατώτερους τους γύρω μας. Πρόκειται για μια αρρωστημένη νοοτροπία που χαρακτήριζε έντονα την περίπτωση των Γραμματέων και των Φαρισαίων. Την εκδήλωναν απροκάλυπτα και αδίστακτα όταν έβλεπαν τον Χριστό να θεραπεύει, να συνομιλεί με θεωρούμενους αμαρτωλούς και αλλοεθνείς. Η άγνοια του γεγονότος ότι ο Χριστός ήλθε για να καλέσει όλους τους ανθρώπους εις σωτηρία, ανεξαρτήτως εθνικότητας, κοινωνικής τάξης και άλλων διακρίσεων που τόσο πολύ λειτουργούν διαχωριστικά και διασπαστικά στην κοινωνία προσώπων που επαγγέλλεται η Εκκλησία, είναι κάτι το φοβερό. Δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής ότι ο Ιουδαϊκός λαός είναι ο πρώτος που δεν πίστεψε στο μυστήριο της καθολικότητας της σωτηρίας που χαρίζει η Θεανθρώπινη παρουσία του Κυρίου. Ο Χριστός όταν οι Ιουδαίοι του είπαν ότι είναι απόγονοι του Αβραάμ, εκείνος απάντησε με νόημα: «Γνωρίζω ότι είσαστε απόγονοι του Αβραάμ κι όμως γυρεύετε να με σκοτώσετε» (Ιω. 8,37).

Η πρόσληψη των εθνών

Η πίστη που προκάλεσε τον θαυμασμό του Χριστού δεν ήταν βέβαια εκείνη που εκδήλωσε κάποιος από τους μαθητές του, ούτε καν κάποιου συμπατριώτη του

Ιουδαίου, αλλά η πίστη ενός ειδωλολάτρη, ενός Ρωμαίου αξιωματικού. Ο Χριστός ανοίγεται στα έθνη και αποστέλλει προς αυτά τους μαθητές του για να κηρύξουν το ευαγγέλιο της Βασιλείας, να βαπτίσουν αυτά στο όνομα της Τριαδικής Θεότητας και να θεραπεύσουν κάθε ασθένεια του λαού του Θεού. Γι' αυτό, άλλωστε, η Εκκλησία επιτελεί το ιεραποστολικό της έργο σε λαούς που βρίσκονται «εν γη ερήμω, εν δίψει καύματος, εν γη ανύδρω», για να είναι όλα τα έθνη εμπιστευμένα στον Χριστό.

Η καθολικότητα, ως αποδοχή των πάντων εν Χριστώ, αποτελεί για τους Χριστιανούς τη μεγαλειώδη διάσταση της οικουμενικότητας. Μέσα στην Εκκλησία οι πιστοί αισθάνονται ότι κατέχουν τα πάντα. Είναι ταυτόχρονα εκείνοι που αισθάνονται ότι δεν έχουν τίποτε, γιατί ουσιαστικά η καθολικότητα εκφράζεται ως το μοίρασμα του πνευματικού πολιτισμού και με άλλους ανθρώπους. Αυτό συνιστά μια ισχυρή βάση του ταπεινού φρονήματος αλλά και της λεπτότητας και της τρυφερότητας της καρδιάς. Η Εκκλησία που γνωρίζει ότι κατέχει τα πάντα ως προσφορά της αγάπης του Χριστού, αναγνωρίζει ταυτόχρονα τον εαυτό της ως τον απόλυτα φτωχό, με ό,τι αυτό συνεπάγεται στη ζωή και στις διαπροσωπικές σχέσεις.

Η προέκταση του μυστηρίου του Χριστού στη ζωή της Εκκλησίας συνεπάγεται όχι μόνο την πρόσληψη των εθνών στην πραγματικότητά της με σεβασμό και αποδοχή της πολιτιστικής τους ταυτότητας, αλλά και την υπέρβασή τους στη λειτουργία του ενιαίου εκκλησιαστικού σώματος της οικουμένης. Η αλήθεια αυτή καθιστά την Εκκλησία ικανή να συμβάλλει ουσιαστικά στην πραγματικότητα του κόσμου και στη λειτουργική πληρότητα του ευρωπαϊκού πολιτισμού, ο οποίος σήμερα εμφανίζεται φοβερά χρεοκοπημένος. Στις δύσκολες εποχές που ζούμε, η δυνατότητα διακονίας στη βάση της προσφοράς και της θυσίας, αποτελεί ένα ανεκπλήρωτο ζητούμενο.

Αγαπητοί αδελφοί, μηνύματα ταπείνωσης, πίστης, αποδοχής, ελπίδας και αγάπης, μεταγγίζει στις καρδιές μας η σημερινή ευαγγελική περικοπή. Ας ανοίξουμε σ' αυτές κάποιες χαραμάδες για να καρποφορήσει ο σπόρος των μηνυμάτων αυτών και ν' αποδώσει εύχυμους πνευματικούς καρπούς. Η ερημία της σημερινής εποχής και του τρόπου ζωής του σύγχρονου ανθρώπου, τούς έχει απόλυτη ανάγκη. Ειδικότερα, η ταπείνωση και η πίστη, όπως μάς διδάσκει το παράδειγμα του Ρωμαίου εκατόνταρχου ας εμφιλοχωρήσουν και στις δικές μας υπάρξεις προκειμένου να καταξιωθούν να ακούσουν από τον Κύριο: «Αμήν λέγω υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον». Αμήν.

Πηγή: synodoiporia.gr